Ч. 166 Пятниця 25 липня (6 серпня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостваx на провінциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Знаемо, чого не маемо, а маемо, чого не знаемо.

або

Бурса в Угнові.

Галицкі Русини то собі нарід, як рідко; коли придивити ся глубше їх роботї, то видко, що она майже всюди і завсїгди веде ся на відворот. Може тому й вина обставин, а може й вина суспільности — причину того зявища у нас нехочемо тут розбирати і лишаемо то на боцї, але то лиш можемо сьміло сказати, що так есть дїйстно; доказом на то слїдуючий факт. Знаемо чого не маемо — от хоч би лиш деяких написів на будинках — та кличемо заедно „vigilantibus iura“; але що маемо від яких 17 лїт в краю дуже важну інституцию, котра при лїпших заходах моглаби ще більший приносити хосен народови, як приносила доси, о тім майже нїхто в краю, крім малої горстки людий доси не знав; аж ось знайшов ся щасливим случаем чоловік, сьвященик А. Бончевский, котрий в „Дїлї“ звернув увагу краю на сю інституцию. Есть то „Бурса імени Стефана і Пелягії Жуковских в Угнові“. Ми чули деякі глухі вісти про сю інституцию, але признаемо ся, що аж завдяки о. Бончевскому довідуемо ся тепер цїлої еї істориї. А що про сю інституцию богато людий не знае так само майже нїчого, а она сама есть прецї для нас дуже важна, то подаемо тут за „Дїлом“ еї історию, так, як еї представляе о. Бончевский. Треба прецї, щоби ми не лиш то знали, чого не маемо, але й то що маемо. На вступі до сеї істориї каже о. Бончевский:

Місточко Угнів — пише о. Бончевский в „Дїлї“ — належить до тих місцевостий в нашім краю, що видало найбільше число інтелїґенциї. Від давен до нинї по скінченю школи народної виходить рік-річно певне число до шкіл висших. Правда, були часи, коли менше виходило, бо ремісло стало підупадати, то йшли дїти лишень заможнїйших. Коли-ж увійшла в жите фундация бл. п. Стефана Жуковского, міщанина Угнівского, фреквентация до шкіл висших збільшила ся.

Повний титул сеї фундациї: „Бурса ім Стефана і Пелагії Жуковских, міщан угнівских для убогої, рускої учащої ся молодежи в місточку Угнові“. Она основана 9 вересня 1872 р., а увійшла в жите 1 (13) січня 1880, і есть единою того рода фундациею в нашім краю. А заслугуе она на увагу тим більше, що повстала із средств одного чоловіка, і то міщанина, майже неграмотного. Тимчасом про ню мало хто знае. Крім професорів рускої ґімназиї, крім малого кружка Галичан і то в більшости з околиції Угнова, е мало хто більше крім самих Угнівцїв і їх дїтий знае над те, що в Угнові бурса та що еї заснував міщанин Ст. Жуковский. Яка-жь цїль тої бурси, якими фондами она обертае, яку користь принесла за час майже 18-лїтного житя і т. д. — о тім нїхто не знае, а може й не всї з комітету, котрий згаданою фундациею завідуе. А се завдяки тому, що бл. п. фундатор в своїм фундацийнім записї з 9 вересня 1872 виразно сказав, що „комітет мае щорічно Всесьвітлїйшій рускій Консисториї в Перемишли отчет на письмі здавати і тойже публично оголошати“.

Чи Всесьв. Еп. Консисториї комітет які справозданя предкладав, не знаю; але що нїякого публично не оголосив, се знаю певно. Тоту люку я, непокликаний, задумав уже давно виповнити, але не знав-ем навіть головнїйших даних. Роблю се доперва тепер, діставши від пов. Н. Підгорецкого его записки про бурсу в Угнові і ч. 14 „Слова“ з 1873 року, в котрім е поміщена запись Ст. Жуковского на згадану цїль. Дальшою цїлию сего мого письма есть: познакомити близше з тою фундациею нашу суспільність, котра мае право сего домагати ся силою висше наведеного уступу з запису; а по друге — згадана інституция есть чисто-народною, так з огляду на особу основателя, як також що-до своеї цїли. Рівно-ж за таку уважав еї сам бл. п. основатель, коли на самім початку своеї записи каже: „Переняті искренною любовю ко рускому народу, котрого есьмо вірними сочленами, і уважаючи за наш святий обовязок: причинити ся по силам нашим до розширеня народної просьвіти в отечестві нашім Галициї, я Стефан Жуковский з супругою моею Пелагіею з Мазикевичів, міщани угнівскі, бездїтні, не будучи одовжені нї по закону, нї по совісти для нїкого з наших наслїдників, постановили ми по довгім і зрілім намислї власними нашими материяльними средствами основати в місточку Угнові, де ми родили ся і проживаемо, бурсу для убогої, рускої, учащої ся молодежи імени Стефана і Пелагії Жуковских, і на ту цїль даемо, даруемо і зрікаемо ся на все в нашім і наших наслїд-

13)

Пан Капустянна Головка шукае своеї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

(Дальше).

На другий день зачинае Капустянна Головка шукати своеї жінки при бульварі Бомарше наново. — Але навідав ся всего лиш до вісьмох домів, бо знайшов балакливу сторожиху, котра дуже радо слухае історию его супружескої муки та випитуе его про всїляку всячину, а він прецї мусить їй відповідати. Але не довідуе ся про нїщо, що моглоби навести его на слїд его Елеонори.

Опісля зрана дістае Капустянна Головка відповідь від свого нотаря, котрий посилае ему кредитовий лист на суму пять тисячів франків до одного париского банку. — Наш селюх біжить чим скорше до банкіра, каже собі виплатити тисячу франків, і зараз вертае домів. По дорозї гадае собі: Треба Якову зараз заплатити. — Я переконаний, що ті честні. люди не мають на мене нїякого підозріня. — Але то все одно; нащо задержувати довг, коли можна его заплатити. — Яке то щасте для мене, що я тогди стрітив Якова! — Я би дуже радо хотїв оказати ему мою вдячність — — але як? — Гроший в дарунку не приймили би — ще би може й угнївали ся — — Але можна би щось купити малїй Леси — якусь хорошу забавку. — Дїтем можна прецї завсїгди давати дарунки, не оскорбляючи тим родителїв. Розходить ся ще лиш о то, що би то їй купити.

Коли так Капустянна Головка іде через бульвар, ломить собі голову, щоби то купити дитинї і зробити їй тим велику радість.

По довгім придумуваню, не придумавши нїчого іде до найблизшого склепу з забавками. Там та сама история, бо все дуже красне.

— Ах, яка-ж красна гармата! — ах, якаж чудесна гармата! — каже Капустянна Головка. — А можна з неї і стріляти?

— Прецї видите, що то деревлянна.

— А правда; отже не можна еї набивати порохом?

— До середини вкладае ся елястичну кулю, а коли потягнути за отсю пружину, то куля полетить геть далеко.

— А можна спробовати?

— Прошу, мій пане.

Купець кладе малу шкірянну кулю в гармату, Капустянна Головка наставляе еї в сторону як бульвар та каже: Уважайте тепер, я буду цїляти в онто дерево напротив.

Цїляе довго, тисне на пружину, а куля летить просто в праве око якомусь довгоухому песикови, що лежить зовсїм спокійно на лавочцї коло своеї панї, котра як-раз взяла ся уплїтати ему в гривку на головцї рожеву стяжечку.

Пес зачинае вити, як би его хто вибив; его панї, якась поважна дама, у котрої капелюх не як після теперішної моди сидить позад голови, але насунений на очи, як би який дашок від сьвітла, верещить так само голосно як пес: Встид! Ганьба! На пси стріляти! У мого прецї все в порядку; заплатив десять франків, мае намордник та й свое число, як публичний послугач! — А они его стріляють! — Бідний Кастор! — Куля поцїлила его в саме око, то ганьба! — Убийника треба зараз арештувати.

На крик дами збігае ся множество людий; в Парижи як і в кождім більшім містї досить маленької причини, щоби зараз позбігало ся множество дармоїдів та цїкавих. Пес все вие, мов би хотїв вторувати своїй пани. — Капустянка Головка перепуджений тим, що наробив вистрілом з гармати, ховае ся за якогось величезного паяца; але купець, котрого з того всего лиш сьміх бере, іде до тої дами з капелюхом як дашок і каже до неї: Панї, Ваш пес не може бути зранений, бо та деревлянна гармата, з якої стрілено, була набита лиш шкірянною кулою.

— Не зранений? — кажете, мій пане. — А подивіть ся, як ему ідуть сльози з одного ока.

— Та бо ему ідуть і з другого! — відзиваесь якийсь хлопець; — то якийсь старий, каправий псиско.

— Брешеш, урвителю! — Кастор плаче зі смутку і болю. Але звідки Вам, мій пане прийшло до голови стріляти на бульварі з гармати. — Чи то така Ваша розривка?

— Нї, моя панї, то якийсь пан в моїм склепі пробовав тоту забавку.

— Дайте менї склянку води?

— Дуже охотно, моя панї.

— Та не для мене, але для отсеї бідної жертви, щоби їй оклади зробити.

Стара дама іде за торговельником забавок зі своїм псом під пахою та питае ся зайшовши

ників імени всякого права до того дару, яко і права відкликаня наших тут виражених постановлень....“

Тому я, наводячи в головних точках запис фундацийний, постараю ся по можности виказати, о скілько воля запису зістала виповнена та які зайшли зміни, — а дальше вкажу на користь, яку бурса принесла за час свого житя.

I.

Бурса угнївска має свій власний, гарний, мурований будинок, на котрий записав бл. п. Ст. Жуковский 10.000 зр. В часї виготовленя запису вже була заключена угода з будівничим, Мартином Толячком, і дім мав станути в протягу 1872 року. Так і справдї стало ся, але фундатор вже не оглядав дому скінченого, бо не дозволила смерть.

Яко фонд бурси зложив Ст. Жуковский 25.000 зр. в 4 проц. заставних галицких листах іменної вартости з припадаючими купонами, котрих надвижка з вильосованя має припасти на збільшенє фонду. Крім того дарував чотири кусні поля та дві сїножати, котрі приносять річно пару соток доходу, бо належать до найлїпших ґрунтів і представляють вартість кількох тисяч. Розуміє ся, се фонд первістний, основний. Теперішний мусить бути значно більший, бо треба ще до него дочислити доходи від часу запису, т. є. від хвилї фактичного посїданя і уживаня згаданих фондаций до часу введеня еї в житє.

Крім того осібною записию (диви „Слово“ з 8 н. ст. лютого 1873 р.) записав Ст. Жуковский 20.000 зр. в таких самих 4 проц. листах на поменші фондациї при церкві парохіяльній в Угнові (як: удержуванє церкви і каплиці (гробівця) на кладовищи; нагорода за 12 служб Божих; запомога для вдів, сиріт і калїк живучих в Угнові а встидаючих ся жебрати) і на бурсу. Отже одна частина доходів з тих 20.000 зр., не перевисшаюча суми 200 зр., має бути ужита на поправу дому бурси та инші потрібні річи бурси.

Бурса стоїть під надзором комітету, до котрого входять: місцевий парох яко предсїдатель, один з провізорів церковних і один член вибраний старшим братством церковним, відпоручник консисторский і відпоручник угнівского деканату. Се пятимуже господарить без вмішаня всяких властий. **Однак наложенем обовязку на комітет через предкладанє справоздань з дїяльности Всесьв. Консисториї і оголошуванє їх публично установив фундатор контролю суспільно-народну. Адеж ті справозданя?!** *(Слова сї підчеркує Редакция „Народ. Часописи“).*

До угнївскої бурси можуть бути приняті убогі, рускі ученики, походячі з родин фундаторів або родом з Угнова та околиці або взагалі з Галичини. Число принятих може бути найменше 10; принятє більшого числа має залежати від обставин часу і средств. В цїли принятя бурсаків повинен розписати ся конкурс **Тимчасом оно практикує ся в той спосіб, що на якийсь час перед початком шкільного року заповідає ся з амвони...** *(Ред. „Нар. Часоп.“).*

Кандидат на бурсака мусить бути здоров мати що найменше 7 лїт, бути здібним до науки і мати замилуванє до сьпіву церковного. Принятий до бурси повинен мати мешканє, харч, сьвітло, услугу і надзір, а в надзвичайних разах також одіж. Котрі-ж по скінченю школи народної продовжали би науку з добрим успіхом, мають дїставати з фондів бурси 80 до 100 зр. річно до скінченя низшої ґімназиї або низшої школи реальної. — Тут уже дасть ся дещо більше примітити. Жена бл. п. фундатора жила трохи довше, але і їй не довело ся власними очима оглядати сеї фундациї введеної в житє, бо на кілька недїль перед отворенєм бурси попращала ся зі сьвітом. Близькі кревні еї оповідають цїкаву річ, що за житя небіщки робили ся приготовленя до бурси і то на більшу скалю, ніж опісля було. Н. пр. готовлено постїль, білє (дещо вже було готове, дещо кравець ще робив), але зі смертию еї всьо умерло. А може се було коштом власної еї кишенї? — не знаю.

Торжественне отворенє бурси разом з першим обідом для перших питомців відбуло ся на новий руский рік 1880-ий. Питомцї дїстали мешканє, харч, сьвітло, услугу і надзір; з одежі і біля нїчо. Правда, незабавки справлено їм мундурки, але за них казали заплатити родичам; а що се викликало невдоволенє у родичів, то більше сего не пробовано.

По кількох лїтах змінено річ в той спосіб, що питомцї дістають лише мешканє і 10 зр. річно з гроший, призначених на харч, а харчують ся в дома. Цїлию сеї зміни має бути те: щоби в теперішних тяжких часах укінчившим низшу ґімназию подати поміч дальше. Бурсаки — мовляв — всї місцеві, отже харчу не потребують в бурсї, а гроші, призначені на харч, лїпше обернути на стипендию, приміром на V-ту і VI-ту кл. ґімназияльну. **Тимчасом харчу нема в бурсї, а стипендиї по скінченю низшої ґімназиї не продовжають ся.... Чому воно так? — нїхто нїчого не каже.** *(Підчеркує Ред. „Народ. Часописи“).* А менї здає ся, що на такій зміні терпить вихованє і хибляє ся цїли бурси, бо хлопцї виходять з під надзору учителя. Ті, що продовжують науку через низшу ґімназию, дїстають 80 зр. річно; але ученики кляси приготовляючої і IV-ої нормальної побирають лише по 50 зр., хоч фундатор не позначив стипендиї низше 80 зр.

Бурсою управляє директор, котрого приймає і вінує із средств бурси комітет. Обовязком директора, крім надзору, корепетувати з учениками шкільні предмети, удїляти церковного язика і сьпіву, а в разї потреби приготовляти до шкіл висших. **Тимчасом за приготованє до шкіл висших (бо IV-ої кляси нормальної до недавна в Угнові не було) треба було платити директорови 25 зр. з річної стипендиї 50 зр. Чому оно так? — знов нїчо не говорять.** *(Підчеркує Ред. „Народ. Часоп.“)*

(Конец буде).

Новинки.

Львів дня 5-го серпня 1897.

— **Комітет хору руских академиків** подає до відомости публики Тернопільщини, що коли би хто не одержав окремого запрошеня на концерт в Тернополи, сполучений з забавою і танцями, зволить приняти сесе прилюдне оповіщенє за запрошенє.

до склепу: А хто-ж то був той нещасливий, що бавив ся гарматою.

Капустянна Головка думає собі, що треба вилїзти з поза паяца; з виразом покаяня віддзиває ся він: То я той нещасливий, моя панї; я стрілив так незручно і дуже менї тепер жаль того, бо Ваш пес дїйстно дуже красний — таких красних ух як у него, я ще не видів.

Та похвала успокоїла даму, она перестала вже ганьбити і каже:

— А що, правда, що він дуже красний?

— Чудесний, ласкава панї.

— Він вже з такого роду; також від Кастора, котрий мав червону цятку на чолї, а з котрою єму було дуже красно. Бідний той Кастор — він би був ще жив, як би я була казала защепити єму віспу.

— Отже він називав ся Кастор?

— Так само, як і сей. А щоби его відріжнити від сина, я називала єго Кастором Першим.

— Славно! Отже сей то Кастор Другий.

— Так єсть, мій пане.

— Він, видко, дуже розумний.

— Прошу, ось склянка води.

Касторова панї промиває єму око; відтак виходить вже із склепу, але дає Капустянній Головцї науку, щоби більше не стріляв з гармати на бульвар.

— Будьте певні, що вже більше того не зроблю — каже селюх — не маю щастя в стріляню. — Ся пригода нагадує менї перший день, коли я стрітив мою Елеонору; она так тогди сердечно сьміяла ся, коли я стрілив якомусь селянинови стрілою в рот! — Щасливі то були часи! — Я тогди ще не був еї чоловіком — а она ще не була втекла від мене.

— Отже купите ту малу гармату?

— Ой нї, она трохи небезпечна. Мале дївча могло би собі нею також щось зробити; то було би небезпечно.

— Так же кажіть, то Вам треба забавки для малої дївчинки!?

— Так єсть, для хорошенької малої дївчинки лїт за чотири.

— Ну, то певно, що Вам не треба гармати, то не для дївчини лиш для хлопця.

— Дїйстно, правду кажете. — А що-ж їй купити, може бубен?

— І то не раджу — хиба щоби тоту дївчину убирали за хлопця.

— А що-ж би їй купити.

— Річ проста, то, що молодим дївчатам завсїгди подобає ся — ляльку.

— Та бо она вже має одну. — Але то нїчого, бо тамта така, як мій малий палець.

— Така до нїчого. — Купіть їй шкірянну з восковою головкою, котру буде могла убирати і розбирати. То знаменита забавка для дївчат.

— І знов правду кажете. — А маєте красні ляльки?

— А вже-ж що маю; до вибору. Чи хочете убрану, чи голу?

— Я волів би убрану; бо то прецї приличнїйше.

Купець кладе перед пана Капустянну Головку множество всїляких ляльок, а всї майже так великі як Леся. — Він довго перебирає; наконець показує на одну.

— Ах, отся чудесна, прекрасна, — якаж дуже подібна — як би таки она сама живцем.

— Хто, тота мала дївчинка?

— Нї, моя жінка. Моя Елеонора, коли ще була молода. — Таки викапана она! — Чи то хто дє сеї голови служив за модель?

— До голов ляльок нїхто не служить за модель; їх фабрикує ся гуртом.

— Коли так, то се якийсь дивний случай. Отсю куплю а не иншу. Що за ню?

— Двайцять пять франків. — Волосє у неї дуже довге, пишне; та й можна еї зовсїм витягнути. Коли хочете, то — — —

— Нї, нї, не розбирайте еї. Ось Вам двайцять і пять франків; то не за дорого за такий вірний портрет моєї Елеонори. — А завиніть еї добре. Крім того возьму ще й візочок, бо то не добре буде іти пішки з такою лялькою. Я трохи не зручний, міг би еї ще де упустити в болото, а відтак би менї еї дуже жаль було.

Пакунок готов; Капустянна Головка бере фіякра, каже поставити ляльку коло себе, але не завивати їй головки, щоби підчас їзди міг на ню заєдно дивити ся.

Приїхавши домів, входить Капустянна Головка до помешканя і держить ляльку на руках як малу дитину, так що мати Якова аж налякала ся і відозвалась: Господи, а се що Ви тут несете?

— Ляльку для моєї малої Лесї, коли позволите, щоби я їй дарував еї.

— Ляльку, кажете. — Хиба-ж роблять так великі ляльки? — Диви ся Лесю, она така велика, як ти.

Дитина лиш зробила великі очи, видивила ся на ляльку але не може зважити ся приступити до неї. Можна би майже сказати: боїть ся еї.

— Що ж ти стоїш, як нїма, Лесю, і не кажеш нїчого. — Подякуйже панови Капустяннїй Головцї за такий гарний дарунок. То Ви зле зробили, панонько, що купили таку прекрасну ляльку; она для нашої дитини за красна.

— Для моєї маленької приятельки нема нїчого за красного, скоро їй мій дарунок подобає ся. Подобає си тобі тота лялька, Лесю?

— Чому би нї, ще й як, пане Капустянна Головко!

— Дуже красна, правда?

— Дуже, але чогось так сердито дивить ся.

Капустянна Головка хотів щось говорити о подібности до своєї Елеонори, але на ті слова замовк.

— Така велика як я, — говорила Леся дальше; — але она не буде мене бити, правда бабуню?

— Що то, то вже нї, дитинко. — Ти еї посвариш, коли она буде нечемна.

— **З Снятина доносять:** Дня 8-го серпня с. р. о 7-ій годині вечером устроює хор міщаньский в Снятині (в сали маґістратскій) вечерницї в память 36-тних роковин смерти незабутного Кобзаря народного Тараса Шевченка з такою програмою: 1) відчит „Жите і діяльність Т. Шевченка“. 2) Шевченка-Вербицкого „Думи мої“ муж. хор. 3) Шевченка „До Основяненка“ деклямация. 4) Шевченка-Воробкевича „Огнї горять“ муж. хор. 5) „Широкий луг“ з нїмецкого, муж. хор. 6) Шевченка „Розрита могила“ деклямация. 7) Д. Єнка „Нек. Душман віді“ муж. хор. 8) Лисенка „Ой пущу я коничененька“ муж. хор.

— **Нещасливі пригоди.** Якова Осипка, коли вїздижав до каменицї при ул. Сикстуській ч. 12 у Львові притиснув віз так сильно до стїни, що дуже его покалїчив і треба аж було відставити его до шпиталю. — Минувшої недїлї вечером стало ся в ринку, в домі ч. 25 страшне нещастє. З вікна третого поверха визирав на подвіре шестилїтний хлопець, син кравця п. Б. Нагло стратив рівновагу і випав на подвіре. В однїй хвили найшов ся на камінях, котрими є подвіре бруковане, з поломаними членами і розбитою чашкою. Жив тілько 10 мінут і в страшних муках мимо скорої лїкарскої помочи закінчив житє. — В Брюховичах син п. Бардашевої, директорки школи ім. сьв. Магдалини у Львові, бавив ся револьвером і гадаючи, що він не набитий, грозив своїй 13 лїтній сестрі, що єї застрілить. Сестричка сьміючись утїкла, а брат змірив ся і стрілив. Куля урвала дівчинї два пальцї, а крім того порох попарив їй лице. — В Монастирисках на двірци стала ся така пригода: Василь Дмитрак, дозорець керницї чистив керницю в серединї, а на горі за помочию корби витягано нечисту воду. Нараз посунула ся драбина, на котрій стояв Дмитрак, а він стративши рівновагу, захитав ся і хотів вхопити ся линви; однакож руку вхопили триби і поломили єї аж по саме плече. Нещасливий стратив притомність, але не згинув, як то в першій хвили здавало ся. Єму опісля відоймлено поломану руку і він жиє. Єсть то вже другий случай в родинї Дмитрака, що машина урвала руку; син Дмитрака, також слуга при зелїзници стратив так само руку при подібній нагоді.

— **Грім в церкві.** В місточку Яслисках на границі повіта сяніцкого і Угорщини вдарив грім в тамошну церков латиньского обряда, саме коли правила ся вечірня. Грім збіг по ланцуху, на котрім висїв по серединї церкви паук, впав між людий і поразив три женщини. Одну з них М. Винницку, забив на місци. Забитій відорвав грім пяту, але впрочім не лишив на тїлї нїякого слїду. Дві другі женщини відратовано. По ударі грому настав в церкві страшенний переполох. Люди почали тиснути ся до дверий, внаслїдок чого богато поперевертало ся і трохи потовкло ся.

— **Процес т. зв. барабів** (робітників), котрі в Ходорові побили свого часу жидів, закінчив ся вчера в Бережанах. З обжалованих увільнено 15 зовсїм; одного, Андрія Жулкося засуджено на 6 місяців тяжкої вязницї; 7 барабів засуджено на 3 місяцї тяжкої вязницї; 11 на 2 місяцї тяжкої вязницї, між тими сьвідка Анчеля Шорра; 12 на 6 недїль тяжкої вязницї; одного, Козира Йосифа на 14 днів арешту; 4 на 3 дни арешту, а одного на 2 дни арешту. В мотивах вироку зазначено виразно з вагою, що засуджені були провоковані жидами.

— **Зробив інтерес на посольстві.** Знаний з голосного процесу посол Мітермаєр, з заводу кельнер, котрому закидали крадїж і котрого не хотїла жадна партия в парляментї приняти, зробив інтерес на своїм посольстві. Він зажадав від християньско-социяльного сторонництва 6.000 зр. відступного і за ту суму згодив ся зложити свій посольский мандат та вивандрувати до Америки. Згадане сторонництво згодило ся на сей проект і виплатить Мітермаєрови 6.000 зр., а то 3.000 при всїданю на корабель, а 3.000 при висїданю в Новім Йорку.

— **Зьвірске убийство.** В Монахові в Баварії допустив ся невислїджений доси злочинець зьвірского убийства на візнику, що розвозив пиво з бровару. Сторож від льокальної зелїзницї застав его на возї коло шляху зелїзничого з розбитою головою, виколеними очима і обрізаними ухами та носом.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 серпня. Є. Вел. Цїсар вернув вчера вечером з Ішль до Відня.

Будапешт 5 серпня. З причини послїдної зливи стан засївів значно потерпів.

Пресбурґ 5 серпня. Дунай аж до Раби прибув; богато місцевостий стоїть під водою.

Кіль 5 серпня. Цїсарска пара виїхала вчера на пароходї Гогенцолерн до Кронштадту.

Сінея 5 серпня. Прибув тут вчера кн. Фердинанд болгарский. На двірци повитав его король румуньский з достойниками а відтак поїхали всї до замку Пелеш, де в честь князя відбув ся ґалевий обід.

Константинополь 5 серпня. Принято вже всї услівя що-до уступленя турецкої армії з Тесалїї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на **львівскім** годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Кахжевецкий

— Маймо надію, що они будуть з собою в найлїпшій згоді.

— То певно; дякую Вам сердечно мій друже, Капустянна Головко.

Аж тепер мае дитина відвагу взяти ляльку в руки і занести єї десь в кутик, а відтак приступає до бабунї: Бабусенько, лялька має красшу сукеноньку, як я; Ви би мене в ню убрали, бо она так само велика як я.

— Що тобі до голови приходить, дитинко. А ти-ж би хотїла ходити в лялчиній сукни?

— Чому би нї? — Я не хочу, щоби она була лїпше убрана як я. Ще би пишала ся.

При помочи Якова вишукав собі Капустянна Головка на передмістю Сен-Антоан якусь відповідну, не дуже дорогу гостинницю і перенїс ся до неї. Там єму приємно близько тих, що так були прихильні для него і він що дня навідує ся до них, хоч би лиш на хвильку.

За кождий раз при такій нагоді бере він малу Лесю на руки та шепче до неї: Що поробляє твоя лялька? Чи ще їй нїчого не стало ся? Покажи менї, нехай трохи на ню подивлю ся.

Леся зараз робить єму его волю, а він тогди через довший час споглядає тихо на подобизну своєї Елеонори. Тимчасом шепче мала до своєї бабунї: Вірте менї, бабуню, що пан Капустянна Головка любить так само бавити ся тою лялькою, як і я

12. Кафе шантан [1]).

Коли Капустянна Головка урядив ся в своїй новій домівцї і купив собі новий ясносиний фрак, в котрім, як він гадає, єму дуже до лиця, зачинає наново перешукувати доми на бульварі Бомарше і розповідати сторожам історию свого супружества та своєї розлуки з Елеонорою.

Вже вісїм днів перебуває в Парижи, а ще анї трошки не довідав ся нїчого о своїй жінцї. — Щоби в своїх походах зробити яку віміну, обідав одного дня недалеко церкви Мадлен а вечером зайшов на Елїзейскі поля.

До уший его доходить якийсь сьпів, здалека чути голос оркестрової музики. Іде за тими голосами і видить в замкненім місци столи, а при них богато людий та кельнерів, що їх обслугують. В глубинї видить щось такого нїби малий театер, ясно осьвічений, а на нїм кілька дам в балевім строю.

— Менї здає ся, що тут на дворі грають комедию — відзиває ся Капустянна Головка, стаючи коло огорожі, до якогось стоячого побіч него малого росту пана.

Той малий, усьміхаючись, обертає ся до него; він трохи горбатий, з бідненька убраний і має низький, сивий капелюх з вузкими крисами. — Крутить губами та носом і каже: По правдї сказавши, то не театер, то — то, що нинї називає ся кафе шантан. Впрочім тут грають добре, а нераз можна почути лїпші голоси, як в оперї.

— Я Вам вірю, мій пане. — А кілько-ж платить ся вступ?

— Зовсїм нїчого; платить ся лиш то, що їсть ся. — Але з'їсти треба щось конче.

— То менї подобає ся. — Отже до їди дістає ся ще й концерт.

— Та так, то єсть премія для гостий. — То чей будете знати, що премії нинї в модї. За все дістає ся премію: Передплачуєте ґазету, дістаєте премію; купуєте книжки, дістаєте премію; підписуєтесь на якесь дїло, що має виходити — премія; берете в гостинници марки на обіди — премія. — Лиш ще за дїти не дають премії; я маю їх девятеро, але ще нїколи не дістав премії. Та менї того не жаль, я гордий з них і величаю ся ними, бо всї девятеро самі артисти, так само як їх батько.

(Дальше буде.)

[1]) Café chantant, значить дословно „сьпіваюча каварня“, каварня, в котрій сьпівають.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.